

NOVOTNY TIHAMÉR

MŰ/TEREMT/VÉNY – MŰ/TEREMT/MÉNY

Kopócs Tibor művészetéről legújabb kiállítása kapcsán

„Vannak művészek, akiknek »egyéni fejlődése gyakran két-három irányzaton is áthalad – mondja Herbert Read, a modern festészet és szobrászat kiváló ismerője –, a Picasso-szerű eklektikus művészek pedig végigjárnak vagy féltucat stíluskategóriát, nem egyébért, mint amiért mi időről időre levegőváltozást kívánunk«¹ – vettem ki gondolathálómat az 1939-es születésű (a játékos címadásokat kedvelő), 2024-ben sajnos elhunyt Eöry Emil érdi képzőművészre, amikor is egy róla szóló könyv tanulmányában szerettem volna meghatározni felettébb sokrétű, izgalmas fordulatokkal teli, mégis következetes, senki máséval össze nem keverhető életművét.²

És most valahogy hasonlóképpen érezve, elbizonytalanodva állok az idén 88. évét betöltő (a többrétegű hívószavakat szintúgy preferáló), a lap- és könyvszerkesztésben, az illusztráció, a színházi jelmez- és díszlettervezés, a grafika, a festészet, a tűzzománc, a murális művészet műfajában otthonosan mozgó, a kiválóan nyilatkozó, pontosan, szellemesen és humorosan fogalmazó, visszaemlékező képzőművész-író, az igazságosabb, biztonságosabb, felelősségteljesebb, valamint informáltabb, kiműveltebb alkotói közéletért mindig kiálló Kopócs Tibor nemkülönben lenyűgöző és mérhetetlenül gazdag életműve előtt, amelyet ugyan nem a stílus-eklektika, hanem a következetessége okán feltörni, megragadni, meghatározni, értékelni, összefoglalni szeretnék.

Először ösztönösen háritok: ekkora terhet per pillanat nem tudok a nyakamba venni, majd ellensúlyként azon morfondírozom magamban: ennek az alkotóembernek már régen a Magyar Művészeti Akadémiában lenne a helye. És ezt minden érdek nélkül állapítom meg, józanul, pusztán a ténszerűség kedvéért, legfőképp az igazságérzetem sugallatára hallgatva. Másrészt – látván, olvasván a művészről szóló kiterjedt irodalmat (legalábbis annak tekintélyes részét) – elfog a kétely, mit tudnék, mit lehetne még hozzátennem ehhez a pályához? Ha például az olyan kvalitású Kopócs-kortársakra gondolok, mint amilyen Tóth László író-költő, aki mindössze tizennyolc éves volt, amikor megismerte az akkor már harmincéves tapasztalt lapszerkesztőt és képzőművészt, s azóta is tart, szövődik, alakul közöttük az egymást inspiráló barátság és ismeretség; vagy mint amilyenek Eva Dénesová és Kubička Kucsera Klára (1936–2022) művészettörténészek, akik laudációikban olyan találó és örök érvényű megállapításokat tettek az alkotóról és életművéről, amelyeket felülrini nemigen lehet, akkor bizony az újdonsült értékelő, egy elismerő főhajtással az előtte járó szakemberek előtt, inkább szerényen a háttérbe húzódná, hogy a láthatatlanná válás erényeit gyakorolhassa.

Mindezek mellett ki kell mondjam, hogy Kopócs Tibor élete és életműve számomra olyan, mint az emberi szem előtt kibontakozó, láthatóvá váló, minden leágazásában a szívből követhető teljes és organikus érrendszer – egészen a végtagokig, a hajszálerekig. Így annak bármelyik pontján elindulva visszajuthatunk az életpumpáig, da ha az idegsejtek metaforáját veszszük, akkor visszaérhetünk a teremtő agyvelő univerzumáig. Mert egyértelmű, hogy a szív és az ész, az érzékiség és az okosság, az ösztönösség és a tudatosság, valamint az álmok és a tudatalatti irracionális tartományok harmonikus kereszteződésekként határozható meg az alkotó

Platz Galéria, Révkomárom, 2025. június 22 – július 20.

olykor humorba, iróniába, szatírába mártott – végső soron mindig figurális, mindig ábrázoló, mindig az emberi egzisztencia kulturális létformáit kutató – világképe és világszemlélete.

A személyesség, de a kellő tisztelet nyelvén fogalmazva: ha belegondolok abba, hogy én még meg sem születtem, amikor a kiskamasz Kopócs Tibornak egy énekkarban pataként csorogtak a könnyei, amikor ahhoz a dalhoz értek, hogy: „Nagymajtényi síkon / letörött a zászló. / Rászállt tollászkodni / egy fekete holló...”, és emiatt nem volt képes lekísérni hegedűjén a kuruc kesergőt,³ de amikor 1956–57 körül már nekem is leállíthatatlanul potyogtak a könnyeim a Kőműves Kelemen balladáját hallgatván anyám szájából, akkor bizony mégiscsak találok valami sorsszerű, biztató erejű rezonanciát kettőnk életében.

Arról már nem is beszélve, hogy én meg 1957 idusán 4–5 évesen – épp akkortájt, amikor a gimnazista Kopócs Tiborékat, amiért '56 novemberében a leverett magyar forradalom iránti szolidaritásból fekete szalagot tűztek a kabátgallérjukra, testületileg kicsapták a pozsonyi gimnáziumból, majd '57 tavaszán szerencsésükre visszaengedték őket ugyanide, hogy leérettségizhessenek⁴ – a lelkesítő Klapka-indulót énekeltem kipirult arccal, leállíthatatlan menetelésben körbe-körbe járva egy almásfüzitő-felső lakótelep háztömbjét: „Föl-föl vitézek a csatára, / a szent szabadság oltalmára, / [...] Mennydörög az ágyú, / csattog a kard / ez lelkesíti csatára a magyart!” S az utolsó versszakot is csak azért idézem, mert apai ágon, pathi szálon nekem is van némi közöm-kötődésem a Felvidékhez: „Híres Komárom be van véve, / Klapka György a fővezére, / büszkén kiáll a csatatérre, / hajrá huszárok, utánam előre!”

Majd jóval később, amikor már ismertük egymást, 2016-ban Lévára, a MAMSZE (Magyar Alkotó Művészek Szlovákiai Egyesülete) kiállításmegnyitójára igyekezve Tibor így summázta az autóban politikai érzésvilágunkat: „...ők a labancok, no, mi meg vagyunk a kurucok!” – Azóta érzem, tudom, hogy a dolgok mélyén, lélekben, hovatartozásban valahogy nagyon egy húron pendülünk...

Ám Szlovákiában az együttélés, a mindennapi kisebbségi sors- és életközösség okán (amint már említettem volt) vannak nálamnál sokkal autentikusabb emberek, hitelesebb szakmabéliek, akik mintegy testközelből, a körülmények és a hely szelleme által megérintetten alkothattak, mondhattak véleményt Kopócs Tibor mindig fiatalos, energikus, az ugrató humort is kedvelő személyiségéről, a kísérletező kedvű, öntörvényű művésztől és a fáradhatatlan szervezőről, a konfrontációkat is vállaló, következetes közéleti szereplőről.

Így, Eva Dénesová a *Magna Magnetika* című laudációjában, amelyet a 65 éves művész számára megítélt Szlovák Köztársaság Ezüstkeresztje 2002-es átadásának alkalmára írt, a következő lényegre tapintó summázattal kezdi értékelését: „Hazánkban kevés olyan – élete jelentős szakaszt elért – képzőművész van, akinek művei méltatásakor nem kell tapintatosan elkerülni, óvatosan körülírni a huszadik századnak azt a bizonyos korszakát, amely társadalmunkon, életünkön olyan mély nyomot hagyott. Kopócs Tibor ezen ritka alkotóegyénségek közé tartozik.”⁵

A művész könyvét és katalógusait áttanulmányozva valóban az tapasztalható, hogy még a legkorábbi grafikái között sem találni olyan munkát, amely a szocialista rendszer iránti odaadásáról tanúskodna. Kopócsnak tehát – gondoljunk csak bele, 1957-ben érettségizett, majd a kötelező sorkatonai szolgálat büntetőszázada után 1961–66 között végzett az eperjesi Pavol Jozef Šafárik Egyetem Bölcsészeti Karának képzőművészet-történelem szakán – mind életfelfogásában, mind érdeklődésében, mind tartalmában sikerült megőriznie művészetének autonómiáját, egyéni látásmódját, amely szemléletileg inkább kötődött az egzisztencializmushoz, a freudizmushoz, stílusában pedig az egyéni módon kezelt asszociatív, narratív vagy filozófiai ábrázolásokhoz és a szürrealizmushoz, mint az álságos és hamis vagy éppen semmitmondó, kiüresedett szocialista formalizmushoz.

Kubička Kucsera Klára művészettörténész Kopócs Tibor életművét elemző, összefoglaló *Laudációjában* szintén igaz és beszédes tényekre talál. Kijelenti például, hogy: „pátriánkban a legismertebb képzőművészek közé tartozik”.⁶ És valóban, ezt a címet, hogy „legismertebb”, kevesek mondhatják el magukról ebben a régióban. Sőt, Kopócs határokon átívelő kapcsolatai

miatt még inkább egyet kell értenünk ezzel a véleménnyel, hiszen neve már-már fogalomná vált az egész Kárpát-medencében. Lásd például többek között a Magyar Kultúráért-díjas ATELIER művészeti folyóiratban 1998–2017 között kifejtett húszéves integratív szerkesztői tevékenységét, ahol s amikor nemcsak a szlovákiai magyar alkotókat mutatta be, hanem kapcsolati hálójával majdhogyanem organizálta is a térség művészeti életét. De hasonló tevékenységet fejtett ki a Csehszlovákiai, majd a Szlovákiai Magyar Képzőművészek Társasága, végül a Magyar Alkotó Művészek Szlovákiai Egyesülete vezetőségi tagjaként is.

Ám Kucsera Klára meghatározza azt is, hogy Kopócs az embert mindig természeti [mondhatni földközeli, sőt metafizikus és kozmikus, valamint víziós térben is létező] lényként tekintette, s hogy „ez a természetcentrikus szemlélet mind személyes, mind kultúrtörténeti és szimbolikus értelemben jelen volt szinte minden művében”; s hogy alkotásai egyszersmind „tudata irracionális rétegeiből [is] táplálkoztak”.⁷ A laudator külön felhívja a figyelmet arra, hogy az irodalomban és a történelemben jártas művész számára (aki 1986-ban művészettörténeti doktorátust is szerzett) mennyire fontos: „a női lény jelenléte és alapvető szerepe. [...] A művész már régen tudatosította a férfiember örök dilemmáját a gondolkodás racionalitása, az ösztönök könyörtelen ostora és kéjvágya között. Európa maskulin középkori kultúrája ezt a Nő démonizálásával vagy szentté tételével iparkodott megoldani – sikertelenül. Kopócs meghajol az őserő előtt, és antik hagyományokat [is] aktualizál. [...] A kilencvenes évektől az erotika elárasztja szinte minden művét.”⁸

A művészettörténésznek ugyancsak helytálló az a megfigyelése, hogy az alkotó a tűzzománcművészetben fedezte fel igazán a színek intenzitását, szinergikus összhangját és titokzatos, már-már alkímiai, illetve szakrális hatóerejét. Tudniillik ebben a technikában „összeolvadhatott hajdani grafikai világának mondanivalója újonnan kibontakozott színvilágával [– ugyanis] a '80-as évektől festett festészetében nem találjuk meg azt a szimbolikus meditatív világot, amit korábbi grafikaiból ismertünk. Inkább »lefestette« a külvilágot, modelleket, [jelzett, idézett] tájakat [vagy inkább szubjektív tereket]. Színvilága, kiteljesedésének vágya nem érte el célját.”⁹ Kopócs ezért vállalta fel teljes mellszélességgel ezt az általa igen magas színvonalon űzött, kiválóan kontrollált technikát, amelyet azóta is sokszor más egyéb, például kollázs-montázs, valamint asszablázs elemekkel gazdagít és variál.

Ugyanakkor az alkotó jellemével, habitusával kapcsolatban Kucsera akkor is telibe talál, amikor kijelenti, hogy: „Kopócs Tibor markáns ellentéte annak a képnek, amely a romantika óta terjedt el a művészekről: tragikus sors, értetlenség, introverzió, abszint, drog vagy valami más, a realitástól elszigetelő eszköz. Ismeri a nevetés és mosoly minden formáját az egyszerűtől a groteszkig és az ironikusságot, sőt az iróniát is.”¹⁰

A már szintén emlegetett Tóth László költő-író élete számos ponton összefonódott, összekapcsolódott Kopócs Tibor életével. Amint már említettem, még mint tinédzser találkozik először az Új Ifjúság hetilap képzőművész grafikai szerkesztőjével. Később a Madách Könyv- és Lapkiadó, majd a komáromi Magyar Területi Színház válik szakmai tevékenységük érintkezési pontjává, közös színterévé. A hasonló érdeklődés versben, filozófiában, képből, színházban, lapkiadásban – lásd a tervezés és a megvalósulás partjai között létező olyan kérész, majdnem szamizdat, alternatív vagy éppen stabilan létező újságokat, mint a Valag [sic!], a Párbeszéd, a Tüske, a Reál-Press és az ATELIER – olyannyira összehozta őket, hogy Tóth Lászlónál hitelesebb nyilatkozót, véleményalkotót el sem tudok képzelni.

Ő találóan a *szabaduló*- és az *átváltozóművészek* közé sorolja Kopócs Tibort. S itt most muszáj lesz hosszabban idézzem az elemzőt: „A maga nemében heroikus, sőt romantikus vállalkozás az övé – visszaállítani a világ egységét, a személyiség integritásának hitelét –, s ő nem kis céltudatossággal vállalja korszerűtlenségét, ha a múltóra, az egyfélére, a globálisnak becézett uniformizáltságra, kalodába kényszerítettségre irányuló nevezetetik korszerűnek. A *szabaduló*művészek közé tartozik, akik nem nyugszanak bele a megkötöttségekbe, akik a valóság és saját végességük legképtelenebb gúzsai közül is kivájják magukat. Az *átváltozóművészek* közt

keresendő a helye, akik – bár ugyanazon név alatt – időről időre más-más alakban lépnek elénk, s más-más lényegét mutatják föl ugyanannak és önmaguknak is. Mindig is vonzó volt számomra benne, hogy nem nyugszik bele abba, hogy valamely, egyszer s mindenkorra eltanult technika, látásmód, egyszer s mindenkorra kitanult én foglya legyen – pedig milyen könnyű dolga lenne így! –, ehelyett a maga személyiségét a kifejezés és önkifejeződés sokféleségéből építi fel.”¹¹

Tóth László másrészt kiemeli Kopócs állandó tágasság- és kultiváltságigényét, nyitottságát, a „sokféle elemből összeálló műveltségét és sokirányú tájékozódását”, „a világból minél nagyobb részt és minél több értéket becserkészni és szintetizálni óhajtó hajlamát”, „a soha semminek a kizárólagosságára vagy egyedülvalóságára fölesküdni nem kívánó tartását”, „az egyetemes és a helyi egyensúlyba hozásának makacs igyekezetét”.¹² S amikor Tóth Kopócs műveinek „akciórádiuszáról”, cselekmény- és/vagy hatósugaráról, vonatkozási rendszeréről (Szakolczay Lajos fogalmazásában *műveltségélményéről*) beszél, akkor a képzőművész alkotásainak „idéző”, „időutazó”, „idő utaztató” karakterét emeli ki. „Ha egyszer összeállítaná valaki képeinek – [közül hatvanévnnyi művészi pályájának] – hivatkozás-, illetve idézetkatalógusát, önmagában is lenyűgöző eredményre jutna, s az ismeretek burjánzó szövevényét ragadhatná meg benne ezáltal is” – írja a Kopócs Tibornak több versét is dedikáló költő-barát.¹³

Művészünk „filozófiai érdeklődésű alkotó” – állítja róla szintén Tóth László –, de a „világérzékelés és világtértelemezés kettőse közül mintha legtöbbször inkább az elsőre, a megismerés szenzitív, nem pedig racionális, értelmi oldalára kerülne nála a hangsúly. [...] Nála elsődlegesen az érzékelés hordozza a filozófiai többletet, az érzékelés az ő gyakorlatában maga az értelmezés.”¹⁴

De visszatérve az alkotó – elsősorban a festészetében tapasztalható – egyénien használt színműszerű szerepjátékaihoz, szituációteremtő azonosulásaihoz, kulturális és művészettörténeti kulissza-toposzokban, egyénien értelmezett motívum-idézetekben, visszatérő alappondatokban, vezéreszmékben, témákban, jelképekben, helyzetekben, figurákban gondolkodó, sokrétű előadásmódjához, a költő-barát a következőképpen oldja fel az *egy- vagy sokfélelékép* dilemmáját: „...talán nincs is igazi énünk, csak énjeink vannak. Vagy ha mégis, ezt az énünket az énjeink együttesen adják.”¹⁵

Végezetül a révkomáromi Platz Galériában megrendezett tárlat hitvallásszerű tömör válogatása lehetővé teszi számomra, hogy konkrétabbá, kézzelfoghatóbbá tegyem Kopócs Tibor művészetét mindannál, amit az elvontnak ható összefoglalóban megfogalmaztam.

Az első terem – a művész falon függő életrajzán, a '70-es évektől vezetett számtalan neves ember bejegyzését őrző kiállításnaplóján, a könyvön és katalógusokon túl – a bemutatkozása, az önarcképeké, melyek közül két jellemző darab áll a nézők rendelkezésére, hogy megértsék, hogyan is látja, értelmezi önmagát és szerepét, hogyan is jelöli ki – *clair-obscur* – a helyét az alkotó a világban. Az egyik egy árnyékban tartott egészen friss, 2025-ös profilkép, amelyet egy világító sárgás-fehéres aura, ragyogtató dicsfény övez. A másik egy rafinált, intim műtermi szituációt ábrázol: a művész egyszerre láttatja a félig hátat fordító staffázsfigurája mögül érkező „isteni” fényben az előtte ferdén letámasztott festményén a vele szemben megjelenő olvasó önarcképét, valamint fuvolás angyali múzsáját, a vászon mellett pedig a hintaszékén elnyúló, kihívó pózban ringatózó valóságos modelljét, illetve annak falra vetülő árnyékát (*Műteremben*, 2007–09).

A második terem a színes síkplasztikákként térben is funkcionáló leleményes tűzzománc „sanctumoké” és az ars poeticáé, valamint a tiszteletadásé, amelyeknek szakrális theatrum sacrumaiban, szent színházaiban, „dobozaiban” az újraértelmezett hagyomány jegyében összeolvad a pogány folklór, az ógörög és a keresztény mitológia, illetve hitvilág a vallásos, biblikus érzület képi látványával (*Militáns angyal*, 2006; *Busó I–II.*, 1999; *Szent Antal megkísértése*, 2006; *Utolsó vacsora – Lőcsei Pál Mester tiszteletére*, 2000; *Ars poetica*, 2013). A *Madárember I–III.* triptichonja (1997) nemcsak Ikarosz, de a keresztre feszítetttség, vagyis a „vörös földből való”, ám mindig felfelé törekvő-tekintő örök Ádám, mi több, a megváltás és a megváltottság drámai, sőt Volto Santo szimbóluma is egyben.

A harmadik terem a művészeté: a muzsikáé (Antonio Vivaldi, *Tavaszi; Nyár; Ősz; Tél*, 2019–25); az ihleté, az inspirációé, amelyben az angyali, az égi érintésnek ugyanakkora szerep jut, mint a földi, a testi érintésnek (*Az angyal érintése I–II. – Tisztelet Szalay Lajosnak*, 2016); az hommage, a tisztelgés, a hódolat műfajáé, valamint az idézés technikájáé (*Szegény Salvador Dalí sorsa beteljesedett*, 2010; *Ecce Homo – Munkácsy Mihály tiszteletére*, 2005–07; *Tisztelet Csernus Tibornak*, 2007); a bennünk szétválaszthatatlanul együtt élő szent és profán természetünké, illetve a keresztény hité és folklóré (*György lovag kalandja holdfényben a Pannonhalmi Főapátság körül*, 2009; *Rekviem – Lelőttek egy huszárt*, 2013).

A negyedik terem a nagy teremtésmítoszoké, a görög és a keresztény mitológiáé, a Bibliáé, a csodáké, amelyek figyelmeztetik az embert a végtelen Istennel és a megfejthetetlen Természettel szembeni kicsinységére, korlátaira és végességeire (*Teremtő tekintet*, 2023; *Nagy [Szent] szajha – Jelenések Könyvéből*, 2024; *A Teremtés algoritmusa*, 2023; *Poszeidón*, 2024; *Harsóna – Jelenések Könyvéből*, 2021; *Csillagkapu – Psalmus*, 2020; *Csillagkapu – Halleluja*, 2022).

Összefoglalva. Kopócs Tibor festményeinek és tűzzománcainak szókimondó, már-már szemtelen, végletes, harsány, tiszteletlen és botrányt okozó, provokatív, de mégsem bántó – vagy, ahogy ő mondaná –, okosan és derűsen „füllentő”, megszépítő, túlzó természetében, magatartásában, szemléletében, valamint minden témát, problémát, helyzetet kicifrázó történetmeséléseiben sajátos emberi humor, tartás, valamint őszinte igazságérzet lakozik.

Befejezésül csak egy apró, szubjektív magyarázatot szeretnék fűzni a tárlat címéhez: „MŰ/TEREMT/VÉNY”! – A művész tehát mint egy jó alkimista, a Teremtő szándékát inkább kifürkészve, mint kisajátítva, annak végtelen számú lehetőségeit mintegy folytatva, kibontva megteremti a műveket, amelyeket mi – befogadók –, akár receptként, vényként is használhatunk, válthatunk ki mindenféle lelki bajaink, értelmi zavaraink orvoslására.

Ám lehetett volna kissé más alakja és jelentése is a kiállítás hívószavának. Például ez: „MŰ/TEREMT/MÉNY”! Tudniillik a Czuczor–Fogarasi-nagyszótár szerint a *-mény* névképzőnek van önálló alakja és jelentése is a tájszavaink körében. Tudniillik a *mény*: „az úgynevezett gémes kutakon azon rúd, mely egy szegnél fogva az ágas közé szorulva nyugvó állapotában fölfelé áll”.¹⁶ – Hát kell-e, lehet-e ennél szebb, derűsebb és szimbolikusabb kifejezés a kilencvenedik születésnapja felé ballagó művész-fenegyerek, Kopócs Tibor műteremtő „lefestéséhez”?

JEGYZET

¹ Herbert READ, *A modern szobrászat*, Corvina, 1971, 9.

² NOVOTNY Tihamér, *KOR-SZAK-OK / EÖRY EMIL 80*, Érd Megyei Jogú Város Önkormányzata, 2019, 11.

³ *Első emlékeim Komáromból*, Komárom, 2003. február 7. A szerző visszaemlékezése. *Kopócs Tibor Időben Térben*, Nap, 2007, 9.

⁴ *Kiállításom a Komáromi Jókai Színház Galériájában*, interjú a VERSÜNNEP tiszteletére, 2006. április 25. Riporter: Lacza Tihamér. *Uo.*, 107.

⁵ Kopócs Tibor, *Kreáció – Illusztráció, grafika, tűzzománc, festmények*, a Kernstok Károly Művészeti Alapítvány és a „Spoločnosť ATELIER Társaság” különszáma, 2002, 3.

⁶ *Kopócs Tibor Időben Térben*, i. m., 110.

⁷ *Uo.*

⁸ *Uo.*

⁹ *Uo.*, 110–111.

¹⁰ *Uo.*, 111.

¹¹ *ÚTON / Utószó gyanánt – Kopócs Tibor hetven évéhez = Kopócs Tibor Időben Térben*, i. m., 174.

¹² *Uo.*, 175.

¹³ *ÚTON / Utószó gyanánt – Kopócs Tibor hetven évéhe*, 2007, kézirat, 6.

¹⁴ *Uo.*, 7.

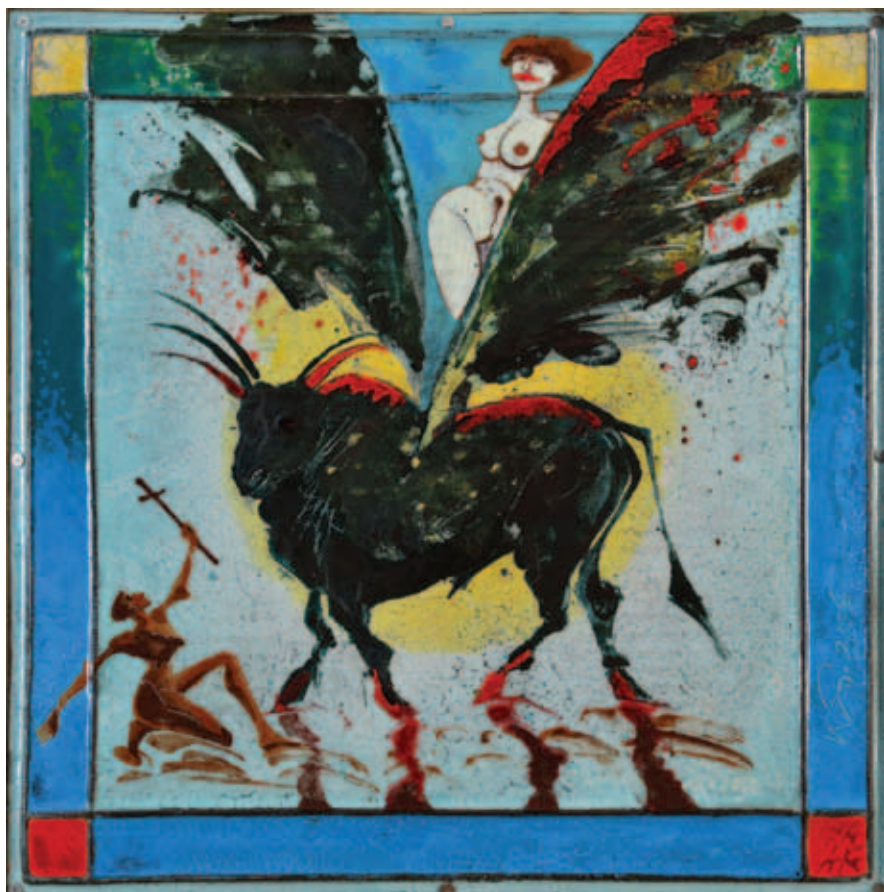
¹⁵ *Uo.*, 9.

¹⁶ <https://www.arcanum.com/hu/online-kiadvanyok/Lexikonok-a-magyar-nyelv-szotara-czuczorfogarasi-55BEC/m-662E1/meny-6771C/>

KOPÓCS TIBOR, „Utolsó vacsora” – Bernecebaráti alkotótelepen, 2011, golyóstoll, papír, 61x43 cm

KOPÓCS TIBOR, Militáns angyal, 2006, tűzzománc, 40x40 cm; Szent Antal megkísértése, 2006, tűzzománc, 40x40 cm

KOPÓCS TIBOR, Utolsó vacsora – Lőcsei Pál Mester tiszteletére, 2000, 57x57,5 cm; Busó I-II., (2x) 1999, tűzzománc, 50x33 cm; 50x31 cm

KOPÓCS TIBOR, *Ars poetica*, 2013, tűzzománc, 47x35 cm

KOPÓCSY TIBOR, Mária gyermekkel, 2000, tűzzománc, 37x25 cm; Ösmítoz, 1997, tűzzománc, 49x39 cm

KOPÓCS TIBOR, Madárember I. és III., 1997, tűzzománc, 46x36 cm; 40x37 cm

KOPÓCS TIBOR, Madárember II., 1997, tűzzománc 40x36 cm

KOPÓCS TIBOR, Antonio Vivaldi, Tavasz, 2019; Tél, 2025, (2x) akril, vászon, 90x110 cm

KÓPOCS TIBOR, Az angyal érintése I-II. – Tisztelet Szalay Lajosnak, (2x) 2016, akril, vászon, 80x90 cm

KOPÓCS TIBOR, György lovag kalandja holdfényben a Pannonhalmi Főapátság körüli, 2009, akril, vászon, 90x110 cm;
 Rekviem – Lelőttek egy huszárt, 2013, akril, vászon, 80x100 cm

KOPÓCS TIBOR, Szegény Salvador [Dalí] sorsa beteljesedett, 2010, olaj, vászon, 110x80 cm

KOPÓCSY TIBOR, Ecce Homo – Munkácsy Mihály tiszteletére, 2005–07, olaj, vászon, 110x90 cm; Tisztelet Csernus Tibornak, 2007, akril, vászon, 80x110 cm

KOPÓCS TIBOR, Nagy [Szent] Szajha – Jelenések Könyvéből, 2024, akril, vászon, 90x90 cm;
 Teremtő tekintet, 2023, akril, vászon, 85x77 cm;
 A Teremtés algoritmus, 2023, akril, vászon, 90x120 cm

KOPÓCS TIBOR, Poszeidón, 2024, akril, vászon, 90x90 cm; Harsona – Jelenések Könyvéből, 2021, akril, vászon, 80x90 cm

KORPÓCS TIBOR, Csillagkapu – Psalmus, 2020, akril, vászon, 80x80 cm; Csillagkapu – Halleluja, 2022, akril, vászon, 50x60 cm

